

När kommer den dagen?

1:a brevet av Svami Sadananda Dasa
till M. 29 oktober 1955

Till svenska: Bengt Lundborg
© Kid Samuelsson 2008

Kära M.,

Det kan inte finnas något värre misstag än att försöka föreställa sig: ”Jag är en gopi”, eller att tänka: ”Jag ska *känna* mig som en gopi”. Radha bär kransar av speciella blommor. Vishakha ordnar blommor till en krans. ”Hur mycket önskade jag inte att jag kunde anlitas i mina framtida liv till att samla de vackraste och finaste blommor genom att söka dagen lång i djungeln och överrätta dem till Vishakha att ordna dem till en blomsterkrans. Som en liten tjänarinna till Vishakha, får jag kanske en gång skymta Radha på avstånd och ser att Hon bär denna blomsterkrans och nästa dag kanske Vishakha ger mig en Nådefull blick och säger ’bra gjort’. Åh, när kommer den dagen?” Och hjärtat gråter för att vi är människovarelser, och endast när vi inte hyser någonting annat än detta hopp inom oss, kan vår vilja att tjäna – därför att nu kan vi egentligen inte tjäna – väcka sympati hos Radha eller Vishakha och De kan ge oss styrkan att göra *det som vi kan göra nu* – att betrakta vår kropp, sinne, själ, hushåll, barn osv. som skänkta till oss av Krishna som önskar att vi ska förvalta dem och se på dem utan bindningar.

Tänk dig att någon har gett dig ett barn att se efter under några dagar. Du gör det till och med mera omsorgsfullt än du gör med ditt eget barn, eller hur? Alltså överlämnar vi själsligen och i full uppriktighet allt vi har till Honom. Men Han övertar inte ansvaret för något. Han tar endast emot Bhakti-Hjärtats *känsla*. Han lämnar allt åt oss, att betrakta det som *Hans egendom*. Då är det inte bara så att vår bundenhet till dessa ting inte ökar, utan vi är också i stånd att axla våra världsliga förpliktelser mycket bättre än någon som inte vet något om Bhakti och Krishna. I vårt inre tycker vi dock om att uppehålla oss vid, höra om, tänka på Honom och Hans Följeslagare och längtar efter att tjäna Dem, åtminstone i våra tankar. Jag, Barbara, kommer aldrig att kunna tjäna Dem direkt. Han har uppmanat oss att vi till att börja med ska betrakta allt, inklusive vårt eget jag, som [utifrån att vi är] förvaltare av det vi överlät till Honom. Vi sjunger, lyssnar till, hör om, och i vårt inre tänker vi på Hans Namn och [sångerna och utsagorna som handlar om Hans] Lekar och Följeslagare, därför att vi inte kan annat – och gradvis, i mig, M., kommer atman då att väckas upp och i den grad atman väcks, kommer mitt sinne också att veta vem jag är, vad min atma är, vad han kommer att vara i Riket för Hans Eviga Lila.

Jag förstår de enorma svårigheter ni alla har där borta, mest för att det inte finns några översättningar av de Uppenbarelseord som handlar om Lila och Följeslagarnas seva och tjänsten för dem. Ni måste komma ihåg att människor här liksom överallt i världen är intresserade av *egot* och dess egen lycka, här eller efter döden. Ingen intresserar sig därför för det som rör vad Gud är *i Sig Själ* och *för Sig Själ*. Alla intresserar sig för vad Han är eller kan vara för oss och vårt

egos skull, här eller efter döden. Bhaktikulten är därför alltid en kult för de få och var aldrig avsedd att vara en kult för många. Längtan efter evig salighet är raka motsatsen till Bhakti. Fastän Han inte ger oss några synliga bevis på att Han tar emot det vi känner [genom bhaktikraften i oss], så tänker vi, talar, sjunger, hör om Honom och Hans Namn, Lila osv., helt enkelt därför att Han har sagt i Uppenbarelseorden att Han uppskattar om vi gör det. Och vi känner oss lyckliga varhelst vi är, i helvetet eller var än vi må ha blivit placerade.

Vår glädje räknas inte. Det märkliga är dock, att denna lycka att tjäna Honom på Hans villkor är sammanvävd med den starka känslan, ”Jag är verkligen självisk och har alls ingen kärlek till Honom”, och denna känsla av att vara värdelös ökar i samma grad som vår kärlek till Honom. Var snäll och kom ihåg – Eidlitz måste ha gjort detta klart och Caitanya Bhagavatam ger rikligt med exempel – att Herrens Följeslagare för det mesta uttrycker sig som om de skulle lida för sin egen skull när de är åtskilda från Honom och att de därför ber om att Han ska uppenbara sig. Det är inte så. Precis som en människa i vår värld som gör gott för andra skulle säga, ”Jag är självisk och gjorde det för min egen skull”, så uttrycker sig Följeslagarna som om *de* lider och klagar över frånvaron av sin egen lycka. Det är den inneboende anspråkslösheten i Bhakti. De klagar i själva verket över avsaknaden av möjligheten att tjäna. Gopis tycks sörja över Hans frånvaro i skogen, som om det skulle vara en sådan förlust för dem. Men då deras Kärlek stegras till vad man kallar [premas] vansinne, då är det deras hjärtan som talar: ”Vi oroar oss för *Din* skull, tröttheten [Du känner] – i skogen, stenarna och törnena under Dina ömtåliga fötter osv.”.

Det finns två huvudströmmar: ”Du är min” och ”jag är Din”. Den första finns i sin fullhet i Radha, den andra i sin fullhet i Radhas motspelerska Candravali (Månljusstrålar). Radhas ström är individualiserad i åtta underströmmar, där var och en är en av Radhas intima väninnor; bland dem är Lalita och Vishakha de främsta. Lalita är något äldre, fastare och starkare, Vishakha är mycket ömsint, lika gammal [som Radha] och mjuk. Som ”dur” och ”moll” i musiken. Lalitas intima Kärlek dold bakom stolthet, Vishakhas intima kärlek uttryckt genom bevekande tillgivenhet. Lalita det tvekande Ja, Vishakhas det bevekande Ja; båda är dock Ja. Krishna eller Gud uttrycker Sig antingen i Sitt Majestät eller Sin Ljuvlighet, två i alla avseenden motsatta poler. Den Senare tillsammans med något av Majestät är Candravalis Krishna.

Så länge vi inte har hört tillräckligt och inte har förstått innebörden i Lilas, måste vi först nöja oss med förståelsen att Han är oerhört Stor och motsatsen till allt vi kan föreställa oss.

Månaden november är speciellt tillägnad begrundandet av en särskild Lila. Jag skickar den om några dagar. Ni förstår, jag måste laga mat, tvätta, och göra allt själv. Jag är alltid sjuk. Ofta hjälplös i veckor. Tro mig, jag gör allt jag kan för Er, med hjärta och tankar. Må Hans Bhakti vara med Er.

Allt gott till Er familj, Era vänner, Eidlitz osv. Ni kommer att få svar på många frågor i det långa manuskript jag färdigställer. Men först ska jag skriva om Lilan för november.

Alltid Er,
Sadananda